

още по-тѣсно съ нея. Той не бѣше твърдѣ богатъ, но никога не забраваше да пусне въ ржката ѝ нѣколко монети, които тя скжтваше стрателно, било по навикъ, било за споменъ отъ добрия господинъ, който бѣше толкова благъ спрѣмо нея, и който не я наричаше глупачка.

Въ чифлика никой не обърна по-голѣмо внимание на нея и продължаваха да мислятъ, че тя не ще бжде врѣдна въ нищо. Еднажъ тя се върна въ кѣщи и намѣри всички огрижени и, като да ги бѣ слетѣло нѣщо ужасно. Малката Гертруда попита, що се е случило, но, както всѣкога, никой ѝ не отговори. Тя нѣмаше нужда да го знае; не бѣше тя, която би могла да поправи нещастieto, тя дори не бѣше способна да го разбере. Червеновласата крава бѣше умрѣла; едно животно толкова полезно, което донасяше сума пари на бѣднитѣ хорица, докато има нѣкои, които само се перятъ и които ядатъ колкото за четирма, а не допринасятъ никога нито петаче. Трѣбваше да се купи друга крава, а съ какво? Тѣ едва можеха да плащатъ годишния си данѣкъ. Това бѣ голѣма злочестина! Тя не можеше да спомогне нищо въ това, и щомъ като е така, нѣмаше нужда да ѝ се говори. На нея не оставаше нищо друго, освѣнъ да иде да си легне, за да върви при козитѣ си сутринята рано.

На другиятъ день, стариятъ ботаникъ започна ди ѝ обяснява характернитѣ особености на свирчовината, но отеднажъ забѣлѣза, че тя не може да му помогне въ търсеното, защото не дава ухо ни за минута на това, което ѝ говори. Той продължаваше разясненията си, когато тя го прѣкжсна съ този неочакванъ въпросъ:

— Колко струва една крава?